Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (åttonde avdelningen)

den 10 juni 2015 *

”Gemenskapsvarumärke — Invändningsförfarande — Ansökan om registrering som gemenskapsvarumärke av ordmärket AGRI.CAPITAL — De äldre gemenskapsordmärkena AgriCapital och AGRICAPITAL — Relativt registreringshinder — Tjänsterna är inte av liknande slag — Artikel 8.1 b i förordning (EG) nr 207/2009”

I mål T-514/13,

AgriCapital Corp., New York (Förenta staterna), företrätt av advokaterna P. Meyer och M. Gramsch,

sökande,

mot

Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (harmoniseringsbyrån), företrädd av P. Geroulakos, i egenskap av ombud,

svarande,

varvid motparten i förfarandet vid harmoniseringsbyråns överklagandenämnd, som intervenerat vid tribunalen, var

agri.capital GmbH, Münster (Tyskland), företrätt av advokaten A. Nordemann-Schiffel,

angående en talan mot det beslut som meddelades av harmoniseringsbyråns andra överklagandenämnd den 10 juli 2013 (ärende R 2236/2012-2) om ett invändningsförfarande mellan AgriCapital Corp. och agri.capital GmbH,

meddelar

TRIBUNALEN (åttonde avdelningen)

sammansatt av ordföranden D. Gratsias samt domarna M. Kancheva (referent) och C. Wetter,

justitiesekreterare: handläggaren J. Weychert,

med beaktande av ansökan som inkom till tribunalens kansli den 23 september 2013,

med beaktande av harmoniseringsbyråns svarsinlaga som inkom till tribunalens kansli den 17 december 2013,

med beaktande av intervenientens svarsinlaga som inkom till tribunalens kansli den 6 januari 2014,

* Rättegångsspråk: engelska.

med beaktande av repliken som inkom till tribunalens kansli den 24 april 2014,

efter förhandlingen den 10 december 2014,

följande

Dom

Bakgrund till tvisten

1 Intervenienten, agri.capital Gmb, ingav den 4 juni 2009 en ansökan om registrering av gemenskapsvarumärke till harmoniseringsbyrån i enlighet med rådets förordning (EG) nr 207/2009 av den 26 februari 2009 om gemenskapsvarumärken (EUT L 78, s. 1).

2 Det sökta varumärket utgörs av ordkännetecknet AGRI.CAPITAL.

3 De tjänster som registreringsansökan avsåg omfattas, efter den begränsning som gjorts under förfarandet vid harmoniseringsbyrån, bland annat av klass 36 i Niceöverenskommelsen om internationell klassificering av varor och tjänster vid varumärkesregistrering av den 15 juni 1957, med ändringar och tillägg, och motsvarar följande beskrivning: ”Tjänster tillhandahållna av en byggherre, nämligen speciellt i samband med anläggningar för alstring och distribution av elektrisk och termisk energi från förnybara energikällor; utveckling av nyttjandekoncept (avtal avseende facility management); förvaltning av byggnader; markförvaltning; fastighetsförvaltning samt förmedling, uthyrning och utarrendering av fastigheter (facility management); fastighetsverksamhet; utarrendering av lantgårdar; nämnda tjänster ej i samband med förlagstjänster och/eller förlagsprodukter.”

4 Denna ansökan offentliggjordes i *Bulletinen för gemenskapsvarumärken* nr 59/2009 av den 14 december 2009.

5 Den 12 mars 2010 framställde sökandebolaget, AgriCapital Corp., med stöd av artikel 41 i förordning nr 207/2009, en invändning mot registreringen av det sökta varumärket för alla tjänster i klass 36.

6 Invändningen grundade sig på följande äldre gemenskapsvarumärken:

— Gemenskapsordmärket AgriCapital, vilket registrerats den 24 augusti 2007 under nummer 6192322.

— Gemenskapsordmärket AGRICAPITAL, vilket registrerats den 7 juli 2006 under nummer 4589339.

7 De tjänster för vilka det äldre gemenskapsordmärket AgriCapital har registrerats omfattas av klass 36 och motsvarar följande beskrivning: ”Finansieringstjänster; finansieringskonsultation.”

8 De tjänster för vilka det äldre gemenskapsordmärket AGRICAPITAL har registrerats omfattas också av klass 36 och motsvarar följande beskrivning: ”Konsult- och investeringstjänster inom bankväsendet för företag inom jordbrukssektorn.”

9 Till stöd för invändningen åberopades de registreringshinder som avses i artikel 8.1 b i förordning nr 207/2009.

10 Harmoniseringsbyråns invändningsenhet avslog invändningen i beslut av den 2 oktober 2012 med motiveringen att de tjänster som omfattas av det sökta varumärket och de tjänster i klass 36 som omfattas av de äldre varumärkena är av olika slag och att ett av villkoren för att tillämpa artikel 8.1 b i förordning nr 207/2009, nämligen att tjänsterna är identiska eller av liknande slag, således inte var uppfyllt.

11 Den 3 december 2012 överklagade sökandebolaget invändningsenhetens beslut till harmoniseringsbyrån med stöd av artiklarna 58–64 i förordning nr 207/2009.

12 Harmoniseringsbyråns andra överklagandenämnd avslog överklagandet i beslut av den 10 juli 2013 (nedan kallat det angripna beslutet). I samma beslut förpliktades sökandebolaget att betala 850 euro för de kostnader som uppkommit för varumärkessökanden i samband med invändningen och överklagandet. Nämnden fann särskilt att omsättningskretsen ska anses utgöras av genomsnittskonsumenten i alla Europeiska unionens medlemsstater och att denna konsument måste anses vara mycket uppmärksam, eftersom finansiella transaktioner och fastighetstransaktioner rör betydande belopp. Därefter jämförde nämnden de tjänster i klass 36 som omfattas av det sökta varumärket med de tjänster för vilka de äldre varumärkena hade registrerats. Efter att ha gjort denna jämförelse drog nämnden slutsatsen att de tjänster i klass 36 som det sökta varumärket omfattar och de tjänster som de äldre varumärkena omfattar är av olika slag. Överklagandenämnden fann följaktligen att det inte kan föreligga någon risk för förväxling mellan det sökta varumärket och de äldre varumärkena i den mening som avses i artikel 8.1 b i förordning nr 207/2009, eftersom ett av kriterierna för tillämpning av denna bestämmelse inte var uppfyllt.

Parternas yrkanden

13 Sökandebolaget har yrkat att tribunalen ska

— ogiltigförklara det angripna beslutet, och

— förplikta harmoniseringsbyrån att ersätta rättegångskostnaderna.

14 Harmoniseringsbyrån och intervenienten har yrkat att tribunalen ska

— ogilla talan, och

— förplikta sökandebolaget att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

Huruvida de handlingar som sökandebolaget åberopade vid förhandlingen kan tillåtas som bevisning

15 Vid förhandlingen ansökte sökandebolaget om tribunalens tillstånd att åberopa ett e-postmeddelande av den 21 oktober 2014 som bolaget hade mottagit från en konferensorganisatör, till styrkande av att den punkt som är placerad mellan orden ”agri”och ”capital” i det sökta varumärket inte räcker för att utesluta att det finns en risk för förväxling mellan detta varumärke och sökandebolagets äldre varumärke AgriCapital.

16 Harmoniseringsbyrån gjorde gällande att denna handling inte kan tillåtas som bevisning av det skälet att den hade åberopats för sent och att varken harmoniseringsbyrån eller tribunalen således hade kunnat ta del av den.

17 Tribunalen tog del av handlingen vid förhandlingen, varvid den tillkännagav att beslut huruvida handlingen kan tillåtas som bevisning skulle meddelas senare.

18 Tribunalen finner i denna del att den aktuella handlingen, vilken åberopats först vid tribunalen, inte kan beaktas. Talan vid tribunalen syftar nämligen till att tribunalen ska pröva lagenligheten av överklagandenämndernas beslut i den mening som avses i artikel 65 i förordning nr 207/2009, och tribunalen ska därför inte bedöma de faktiska omständigheterna på nytt mot bakgrund av handlingar som för första gången har åberopats vid tribunalen. Ovannämnda handling ska således avvisas som otillåten bevisning utan att det är nödvändigt att bedöma dess bevisvärde (se, för ett liknande resonemang, dom av den 24 november 2005, Sadas/harmoniseringsbyrån – LTJ Diffusion (ARTHUR ET FELICIE), T-346/04, REG, EU:T:2005:420, punkt 19 och där angiven rättspraxis).

Prövning i sak

19 Sökandebolaget har till stöd för sin talan som enda grund åberopat att artikel 8.1 b i förordning nr 207/2009 har åsidosatts.

20 Sökandebolaget har ifrågasatt överklagandenämndens konstaterande att de tjänster i klass 36 som omfattas av det sökta varumärket inte är av liknande slag som de tjänster som omfattas av de äldre varumärkena. Bolaget har särskilt anfört följande. Enligt rättspraxis ska det, vid bedömningen av huruvida tjänsterna är av liknande slag, beaktas huruvida tjänsterna konkurrerar med varandra eller kompletterar varandra. En annan faktor som ska beaktas är tjänsternas distributionskanaler. I detta fall har överklagandenämnden emellertid inte beaktat den omständigheten att ”tjänster tillhandahållna av en byggherre”, ”fastighetsförvaltnings- och fastighetsförmedlingstjänster” och tjänsten ”utveckling av nyttjandekoncept”, vilka omfattas av det sökta varumärket, och ”finansiella tjänster” och ”konsult- och investeringstjänster inom bankväsendet för företag inom jordbrukssektorn”, vilka omfattas av de äldre varumärkena, kompletterar varandra. Nämnden har dessutom felaktigt avfärdat att dessa tjänster skulle kunna tillhandahållas via samma distributionskanaler. Med beaktande av de äldre varumärkenas särskiljningsförmåga samt det faktum att de motstående varumärkena liknar varandra i visuellt hänseende och är identiska i fonetiskt hänseende, åsidosatte överklagandenämnden således artikel 8.1 b i förordning nr 207/2009 när den fann att det inte föreligger någon risk för förväxling mellan de aktuella varumärkena i den mening som avses i denna bestämmelse.

21 Tribunalen gör följande bedömning. Det framgår av lydelsen i artikel 8.1 b i förordning nr 207/2009 att om innehavaren av ett äldre varumärke invänder, ska det varumärke som ansökan gäller inte kunna registreras om det – på grund av att det är identiskt med eller liknar ett äldre varumärke och de varor eller tjänster som omfattas av varumärkena är identiska eller är av liknande slag – föreligger en risk att allmänheten förväxlar dem inom det område där det äldre varumärket är skyddat. Risken för förväxling inbegriper risken för att varumärket associeras med det äldre varumärket.

22 Enligt fast rättspraxis föreligger risk för förväxling om det finns risk för att allmänheten kan tro att de aktuella varorna eller tjänsterna kommer från samma företag eller från företag med ekonomiska band. Vid prövningen av huruvida det föreligger risk för förväxling hos allmänheten ska det, enligt samma rättspraxis, göras en helhetsbedömning, utifrån hur omsättningskretsen uppfattar de aktuella kännetecknen och varorna eller tjänsterna, mot bakgrund av samtliga relevanta faktorer i det enskilda fallet, däribland samspelet mellan varumärkeslikheten och varu- eller tjänsteslagslikheten (se dom av den 9 juli 2003, Laboratorios RTB/harmoniseringsbyrån – Giorgio Beverly Hills (GIORGIO BEVERLY HILLS), T-162/01, REG, EU:T:2003:199, punkterna 30–33 och där angiven rättspraxis).

23 Vid denna helhetsbedömning föreligger ett visst samspel mellan de faktorer som beaktas, däribland varumärkeslikheten och varu- eller tjänsteslagslikheten. Låg varu- eller tjänsteslagslikhet kan således kompenseras av hög varumärkeslikhet och omvänt (dom av den 13 september 2007, Il Ponte Finanziaria/harmoniseringsbyrån, C-234/06 P, REG, EU:C:2007:514, punkt 48, och dom GIORGIO BEVERLY HILLS, punkt 22 ovan, EU:T:2003:199, punkt 32).

24 För att det ska föreligga risk för förväxling enligt artikel 8.1 b i förordning nr 207/2009 krävs såväl att de motstående varumärkena är identiska eller liknar varandra som att de varor eller tjänster som avses är identiska eller av liknande slag. Det är fråga om kumulativa villkor (se dom av den 22 januari 2009, Commercy/harmoniseringsbyrån – easyGroup IP Licensing (easyHotel), T-316/07, REG, EU:T:2009:14, punkt 42 och där angiven rättspraxis).

25 Det är mot bakgrund av dessa överväganden som tribunalen ska pröva huruvida överklagandenämnden gjorde en riktig bedömning när den fann att det inte finns någon risk för förväxling mellan de motstående varumärkena.

Omsättningskretsen

26 Enligt rättspraxis ska en normalt informerad och skäligen uppmärksam och medveten genomsnittskonsument av det aktuella varuslaget beaktas vid helhetsbedömningen av risken för förväxling. Det ska även beaktas att genomsnittskonsumentens uppmärksamhet kan variera beroende på vilket varu- eller tjänsteslag det är fråga om (se dom av den 13 februari 2007, Mundipharma/harmoniseringsbyrån – Altana Pharma (RESPICUR), T-256/04, REG, EU:T:2007:46, punkt 42 och där angiven rättspraxis).

27 Överklagandenämnden fann, i punkt 16 i det angripna beslutet, att de tjänster som omfattas av de motstående varumärkena riktar sig till genomsnittskonsumenten i alla unionens medlemsstater, men att denna genomsnittskonsument kan antas vara mycket uppmärksam med hänsyn till de betydande belopp det rör sig om när det gäller finansiella transaktioner och fastighetstransaktioner.

28 Parterna har inte bestritt den definition av omsättningskretsen som överklagandenämnden har gjort i det angripna beslutet. Med beaktande av vad som angetts i detta beslut finns det inte heller någon anledning att ifrågasätta definitionen i detta mål. Eftersom banktjänster och finansiella tjänster, liksom fastighetstjänster, oftast rör betydande belopp, kan det särskilt konstateras att omsättningskretsen är mycket uppmärksam (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 september 2011, BVR/harmoniseringsbyrån – Austria Leasing (Austria Leasing Gesellschaft m.b.H. Mitglied der Raiffeisen-Bankengruppe Österreich), T-197/10, EU:T:2011:455, punkt 20).

Jämförelsen mellan de aktuella varorna

29 Vid bedömningen av tjänsteslagslikheten ska samtliga relevanta faktorer som är kännetecknande för förhållandet mellan tjänsterna beaktas, särskilt tjänsternas art, avsedda ändamål och användningsområde samt huruvida de konkurrerar med eller kompletterar varandra (dom av den 29 september 1998, Canon, C-39/97, REG, EU:C:1998:442, punkt 23). Även andra faktorer kan beaktas, som exempelvis de aktuella tjänsternas distributionskanaler (se, för ett liknande resonemang, dom av den 21 april 2005, Ampafrance/harmoniseringsbyrån – Johnson & Johnson (monBeBé), T-164/03, REG, EU:T:2005:140, punkt 53).

30 Tribunalen konstaterar härvidlag inledningsvis att överklagandenämnden, vid jämförelsen av de tjänster som omfattas av de äldre varumärkena och de tjänster som omfattas av det sökta varumärket, delade in sistnämnda tjänster i tre grupper. Den första gruppen består av ”tjänster tillhandahållna av en byggherre, … speciellt i samband med anläggningar för alstring och distribution av elektrisk och termisk energi från förnybara energikällor; nämnda tjänster ej i samband med förlagstjänster och/eller

förlagsprodukter”. Den andra gruppen består av tjänsterna ”fastighetsförvaltning och förmedling, uthyrning och utarrendering av fastigheter (facility management); fastighetsverksamhet; utarrendering av lantgårdar; nämnda tjänster ej i samband med förlagstjänster och/eller förlagsprodukter”. Den tredje gruppen består av tjänsterna ”utveckling av nyttjandekoncept (avtal avseende facility management); förvaltning av byggnader; markförvaltning; nämnda tjänster ej i samband med förlagstjänster och/eller förlagsprodukter”.

31 Denna indelning visar att de tjänster som omfattas av det sökta varumärket skiljer sig åt när det gäller deras art, avsedda ändamål och användningsområde, och detta har inte bestritts av sökandebolaget. Tribunalen ska således bara pröva huruvida överklagandenämnden gjorde en riktig bedömning när den slog fast att de tjänster som omfattas av det sökta varumärket, såsom de indelats av nämnden, inte är av liknande slag som de tjänster som omfattas av de äldre varumärkena.

– Huruvida ”fastighetsförvaltnings- och fastighetsförmedlingstjänster”och ”finansiella tjänster” är av liknande slag

32 I punkterna 23–28 i det angripna beslutet definierade överklagandenämnden inledningsvis ”fastighetsverksamhet”såsom omfattande fastighetsförvaltning, fastighetsmäkleri och värdering av fastigheter samt därmed sammanhängande rådgivning och information. Dessa tjänster består, enligt överklagandenämnden, huvudsakligen i att hitta en fastighet, att visa fastigheten för potentiella köpare och att fungera som förmedlare, exempelvis genom att tillhandahålla biträde inte endast vid köpet, försäljningen eller uthyrningen av fastigheten, utan även vid avtalsförhandlingar mellan en köpare och en säljare av en fastighet eller en tomt. Häri ingår även, enligt överklagandenämnden, utarrendering av lantgårdar, i den mån sådan utarrendering förstås i en vidare bemärkelse, eftersom utarrendering är ett avtal genom vilket en egendom upplåts till en person under en viss period, som huvudregel genom ett hyresavtal. Nämnden angav även att ”fastighetsverksamhet” även kunde omfatta köp av en fastighet, vilken säljs vidare med vinst.

33 Vidare konstaterade överklagandenämnden att ”finansiella tjänster”, vilka nämnden hade definierat i en föregående punkt, tillhandhålls av banker och kreditinstitut, medan fastighetsverksamhet som huvudregel utövas av fastighetsmäklare eller byggherrar. Nämnden fann även att dessa tjänster är hårt reglerade och i många fall måste tillhandahållas av olika, från varandra skilda tjänsteleverantörer. Nämnden drog härav slutsatsen att konsumenten uppfattar fastighetsmäklare som klart åtskilda från banker, finansinstitut och försäkringsbolag, vilka tillhandahåller andra varor och tjänster som inte är utbytbara.

34 Överklagandenämnden slog slutligen fast att även om ”fastighetsverksamhet”kräver finansiering, räcker inte detta för att visa att det finns ett nära samband mellan denna verksamhet och ”finansiella tjänster”. Nämnden konstaterade även att de båda tjänsteslagen i slutändan endast är indirekt och avlägset förbundna med varandra. Nämnden angav härvid följande: ”Även om det vid många typer av förvärv (såsom köp av egendom eller bildande av ett bolag) kan finnas behov av finansiell rådgivning och försiktiga köpare kan söka information för att säkra köpet eller bolagsbildandet, innebär detta inte att den ena tjänsten är absolut nödvändig för den andra eller att konsumenterna tror att det är samma tjänsteleverantör som ansvarar för båda tjänsterna.”

35 Överklagandenämnden drog härav slutsatsen att tjänsterna ”fastighetsförvaltning och förmedling, uthyrning och utarrendering av fastigheter (facility management); fastighetsverksamhet; utarrendering av lantgårdar; nämnda tjänster ej i samband med förlagstjänster och/eller förlagsprodukter”som omfattas av det sökta varumärket skiljer sig från de ”finansiella tjänster” som omfattas av sökandebolagets äldre varumärken.

36 Sökandebolaget har lagt överklagandenämnden till last att den fokuserade på att fastighetsförvaltnings- och fastighetsförmedlingstjänster, å ena sidan, och finansiella tjänster, å andra sidan, inte är utbytbara och att den inte prövade om dessa tjänster kompletterar varandra. Sökandebolaget har härvid anfört följande: Överklagandenämndens definition av finansiella tjänster är alltför snäv. Det är brukligt att banker och finansinstitut utbjuder fastigheter till försäljning, antingen själva eller genom ett dotterbolag. Detta framgår av att man gör reklam för dessa två tjänsteslag tillsammans. Härav följer, i motsats till vad nämnden har funnit, att ”fastighetsförvaltnings- och fastighetsförmedlingstjänster”har ett nära samband med ”finansiella tjänster” och att de båda tjänsterna således kompletterar varandra.

37 Harmoniseringsbyrån har bestritt sökandebolagets argument.

38 Tribunalen gör i denna del följande bedömning. För det första har tribunalen – när det gäller arten av, det avsedda ändamålet med och användningsområdet för de aktuella tjänsterna – redan slagit fast att finansiella tjänster inte är av samma art, och inte heller har samma avsedda ändamål eller användningsområde, som fastighetstjänster. Medan finansiella tjänster tillhandahålls av finansinstitut som ett led i förvaltningen av kundernas penningmedel och bland annat består i handhavande av insatta medel, penningöverföringar och beviljande av lån eller i diverse finansiella transaktioner, rör fastighetstjänster nämligen en fastighet, det vill säga särskilt hyra, köp, försäljning eller förvaltning av en fastighet (dom av den 11 juli 2013, Metropolis Inmobiliarias y Restauraciones/harmoniseringsbyrån – MIP Metro (METRO), T-197/12, EU:T:2013:375, punkt 42).

39 Härav följer att överklagandenämnden, i motsats till vad sökandebolaget har hävdat, inte definierade de ”finansiella tjänster” som omfattas av de äldre varumärkena för snävt.

40 För det andra framgår det av punkt 34 ovan att överklagandenämnden inte begränsade sin prövning till frågan huruvida ”fastighetsverksamhet”är utbytbar med ”finansiella tjänster”, utan den prövade rent faktiskt om dessa tjänster kompletterar varandra.

41 Dessutom ska det nämnas att sökandebolaget, till stöd för sitt argument att de aktuella tjänsterna kompletterar varandra, endast har påstått att fastighetsförsäljning är en tjänst som ofta erbjuds av finansinstitut.

42 När det gäller det faktum att de aktuella tjänsterna skulle kunna ha samma distributionskanaler, finner tribunalen att fastighetstjänster, såsom redan har slagits fast, i princip inte tillhandahålls i samma lokaler som finansiella tjänster (dom METRO, punkt 38 ovan, EU:T:2013:375, punkt 43).

43 De handlingar som sökandebolaget åberopade i det administrativa förfarandet (bilaga A5 till ansökan) föranleder inte någon annan bedömning. De fastighetstjänster som utförs av finansinstitut tillhandahålls nämligen av separata kontor, vilket innebär att den finansiella verksamheten är skild från eventuell fastighetsverksamhet (dom METRO, punkt 38 ovan, EU:T:2013:375, punkt 45).

44 Härav följer att överklagandenämnden inte gjorde fel när den fann att tjänsterna ”fastighetsförvaltning och förmedling, uthyrning och utarrendering av fastigheter (facility management); fastighetsverksamhet; utarrendering av lantgårdar; nämnda tjänster ej i samband med förlagstjänster och/eller förlagsprodukter”som omfattas av det sökta varumärket skiljer sig från de ”finansiella tjänster” som omfattas av sökandebolagets äldre varumärken.

– Huruvida ”tjänster tillhandahållna av en byggherre”och ”finansiella tjänster” är av liknande slag

45 I punkterna 19–21 i det angripna beslutet slog överklagandenämnden fast att tjänster tillhandahållna av en byggherre är en mångfasetterad verksamhet som omfattar allt från renovering av existerande fastigheter till köp av råmark och försäljning av iordningställda markområden eller tomter till

utomstående. Nämnden fann även att det klart framgår av formuleringen av beskrivningen i registreringsansökan att dessa tjänster specifikt avser anläggningar för alstring och distribution av elektrisk och termisk energi från förnybara energikällor.

46 Nämnden fann vidare att de finansiella tjänster som omfattas av de äldre varumärkena däremot består i tillhandahållande av alla de tjänster för sparande eller för kommersiella ändamål som rör mottagande, utlåning, växling, investering och tryggande av penningmedel, utställande av sedlar och utförande av andra finansiella transaktioner. Nämnden preciserade också att även om de leverantörer som tillhandahåller de tjänster som omfattas av de äldre varumärkena kan tillhandahålla tjänster avseende byggfinansiering och byggprojektering, och många byggprojekt inom den agroindustriella sektorn är beroende av investeringar eller ekonomiskt stöd, så är det högst osannolikt att dessa leverantörer tillhandahåller sådana specifika tjänster som tillhandahålls av en byggherre, eftersom sådana tjänster kräver särskild teknisk kompetens eller särskild know-how. Nämnden drog härav slutsatsen att de aktuella tjänsterna skiljer sig åt till sin art och sitt avsedda ändamål.

47 Överklagandenämnden fann vidare att de aktuella tjänsterna hör till två olika sektorer, det vill säga fastighetssektorn och finanssektorn, och således inte tillhandahålls av samma företag eller av anknutna företag samt att de inte har samma distributionskanaler.

48 Sökandebolaget har gjort gällande att de tjänster tillhandahållna av en byggherre som omfattas av det sökta varumärket och de finansiella tjänster som omfattas av sökandebolagets äldre varumärken är av liknande slag.

49 Sökandebolaget har härvid anfört följande. I de tjänster tillhandahållna av en byggherre som omfattas av det sökta varumärket ingår viss kommersiell verksamhet som överlappar sådana finansiella tjänster som dem som omfattas av sökandebolagets äldre varumärken. Detta framgår av praxis bland byggherrar, vars verksamhet bland annat består i att söka finansiering och vilka ofta erbjuder sina klienter rådgivning om finansiering av byggprojekt.

50 De tjänster som omfattas av de motstående varumärkena har under alla omständigheter ett nära samband genom att de kompletterar varandra. Detta framgår av att företag som tillhandahåller finansiella tjänster, själva eller genom dotterbolag, utövar fastighetsförmedlingsverksamhet samt av själva ordalydelsen i den förklarande anmärkningen till klass 36.

51 I motsats till vad harmoniseringsbyrån har angett, är sådana tjänster tillhandahållna av en byggherre som omfattas av det sökta varumärket inte begränsade till området ”anläggningar för alstring och distribution av elektrisk och termisk energi från förnybara energikällor”. Under alla förhållanden påverkar en sådan begränsning inte bedömningen av huruvida de tjänster som omfattas av det sökta varumärket är av liknande slag som de tjänster som omfattas av det äldre varumärket AGRICAPITAL, eftersom alla dessa tjänster, på samma sätt, gör det möjligt att tillhandahålla fastigheter på vilka anläggningar för alstring av energi från förnybara energikällor kan uppföras och exploateras.

52 Harmoniseringsbyrån och intervenienten har bestritt sökandebolagets argument.

53 Tribunalen gör i denna del följande bedömning. Tribunalen delar överklagandenämndens bedömning att tjänster tillhandahållna av en byggherre omfattar flera olika typer av verksamhet, från renovering av existerande byggnader till köp av råmark och försäljning av iordningställda markområden eller tomter till andra.

54 Såsom sökandebolaget har gjort gällande innebär denna verksamhet att byggherren måste söka finansiering för sina förvärv av byggnader eller markområden. Sökandet efter sådan finansiering kan emellertid inte anses som en finansiell tjänst som byggherren direkt tillhandahåller sina kunder och som kan jämställas med mäklarverksamhet. Byggherrens sökande efter finansiering syftar nämligen endast till att byggherren, till en början, ska kunna bära kostnaderna för förvärv av de byggnader som

ska renoveras eller de markområden som ska ställas i ordning innan kostnaderna, i ett senare skede, kan övervältras på de kunder som köper den fastighet som är resultatet av det aktuella byggnads- eller renoveringsprojektet.

55 Sökandebolagets påstående att det är vanligt att byggherrar, inom ramen för sina fastighetsprojekt, tillhandahåller rådgivning till sina kunder när det gäller finansiering av deras förvärv är visserligen riktigt, men detta kan inte anses utgöra sådan finansiell rådgivning som den som omfattas av sökandebolagets äldre varumärken. Denna rådgivning från byggherrens sida kan nämligen likställas med den rådgivning som alla säljare av egendom av ett visst värde – såsom exempelvis en båt, en affärsverksamhet eller ett konstverk – kan tänkas erbjuda sina kunder vad beträffar det ekonomiska intresse de skulle kunna ha av att köpa den aktuella egendomen. Detta innebär inte att den säljare som erbjuder rådgivningen därmed tillhandahåller en finansiell tjänst.

56 Vidare kan det konstateras att den bevisning som sökandebolaget i det administrativa förfarandet har åberopat till stöd för detta påstående består i kopior av webbsidor från ett investeringsbolag som är specialiserat i fastigheter, från en förmedlare av fastighetskrediter och från ett fastighetskreditbolag. De har inte något samband med tjänster tillhandahållna av en byggherre (bilaga A4 till ansökan).

57 Tribunalen kan inte heller godta sökandebolagets påstående att de tjänster som omfattas av de motstående varumärkena har ett nära samband genom att de kompletterar varandra.

58 Det framgår härvid av fast rättspraxis att kompletterande varor eller tjänster är sådana mellan vilka det finns ett nära samband, i den meningen att den ena är nödvändig eller viktig för användningen av den andra, och att konsumenterna därför kan tro att ett och samma företag ansvarar för tillverkningen av varorna eller tillhandahållandet av tjänsterna (se dom av den 9 april 2014, Comsa/harmoniseringsbyrån – COMSA (COMSA), T-144/12, EU:T:2014:197, punkt 44 och där angiven rättspraxis).

59 Detta innebär att kompletterande tjänster ska kunna användas tillsammans, vilket förutsätter att de riktar sig till samma omsättningskrets (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 juli 2012, Hand Held Products/harmoniseringsbyrån – Orange Brand Services (DOLPHIN), T-361/11, EU:T:2012:377, punkt 48 och där angiven rättspraxis).

60 I det nu aktuella fallet riktar sig de tjänster tillhandahållna av en byggherre som omfattas av det sökta varumärket och de finansiella tjänster som omfattas av sökandebolagets äldre varumärken till genomsnittskonsumenten inom unionen och denna konsument kan använda tjänsterna tillsammans.

61 Dessutom råder det inget tvivel om att finansiella tjänster, med tanke på att fastighetstransaktioner oftast rör betydande belopp, är viktiga för att genomsnittskonsumenten ska kunna utnyttja tjänster tillhandahållna av en byggherre. Det ska emellertid noteras att en stor del av den verksamhet som bedrivs i en marknadsekonomi kräver finansiering eller investeringar. Finansiella tjänster kan således, i sakens natur, förknippas med de allra flesta verksamheter och inte bara med verksamhet bedriven av en byggherre (se, för ett liknande resonemang, dom METRO, punkt 38 ovan, EU:T:2013:375, punkterna 47–49).

62 Tribunalen konstaterar således att det inte finns ett tillräckligt nära samband mellan tjänster tillhandahållna av en byggherre och finansiella tjänster för att omsättningskretsen – det vill säga, i detta fall, en genomsnittskonsument som är särskilt uppmärksam – ska kunna tro att tjänsterna tillhandahålls av ett och samma företag (se, för ett liknande resonemang, dom METRO, punkt 38 ovan, EU:T:2013:375, punkt 50).

63 Sökandebolagets argument att tjänster tillhandahållna av en byggherre utbjuds genom samma distributionskanaler som de finansiella tjänster som omfattas av de äldre varumärkena föranleder inte någon annan bedömning. Tjänster tillhandahållna av en byggherre tillhandahålls nämligen i princip

inte i samma lokaler som finansiella tjänster. Dessutom avser de handlingar som sökandebolaget åberopade till stöd för detta argument i det administrativa förfarandet inte verksamhet bedriven av en byggherre (bilaga A5 till ansökan).

64 Sökandebolaget har även påstått att det framgår av den förklarande anmärkningen till klass 36 att tjänster tillhandahållna av en företagare inom fastighetssektorn och finansiella tjänster har ett nära samband genom att de kompletterar varandra. Inte heller detta argument påverkar tribunalens bedömning i denna del. Det framgår nämligen av själva ordalydelsen i den förklarande anmärkningen till klass 36 att även om ”leasing av fast egendom”och ”tjänster avseende administrering av fastigheter, d.v.s. uthyrning, värdering eller finansiering” ingår i klass 36, så utgör de separata underrubriker till rubriken ”tjänster avseende finansiella och monetära verksamheter”, vilken bland annat omfattar ”tjänster utförda av banker eller av inrättningar som har anknytningar till dem”, ”tjänster utförda av kreditinstitut, som inte är banker”och ”mäklartjänster avseende aktier och fastigheter”. Den förklarande anmärkningen till klass 36 kan således inte skapa ett nära samband mellan de finansiella tjänster som omfattas av de äldre varumärkena och de tjänster tillhandahållna av en byggherre som omfattas av det sökta varumärket.

65 Vidare erinrar tribunalen om att det framgår av regel 2.4 i kommissionens förordning (EG) nr 2868/95 av den 13 december 1995 om genomförande av rådets förordning (EG) nr 40/94 om gemenskapsvarumärke (EGT L 303, s. 1) att ”[k]lassificeringen av varor och tjänster används uteslutande för administrativa ändamål”. Enligt samma bestämmelse får därför ”[v]aror och tjänster … inte bedömas likna varandra på den grunden att de klassificeras i samma klass enligt Nice-klassificeringen, och varor och tjänster får inte bedömas vara olika varandra på den grunden att de klassificeras i olika klasser enligt Nice-klassificeringen”.

66 Härav följer att överklagandenämnden inte gjorde fel när den fann att de tjänster tillhandahållna av en byggherre som omfattas av det sökta varumärket till sin art skiljer sig från de finansiella tjänster som omfattas av sökandebolagets äldre varumärken.

67 Mot bakgrund härav saknas anledning att pröva sökandebolagets invändning att överklagandenämnden begränsat det avsedda ändamålet med de tjänster som omfattas av det sökta varumärket på ett felaktigt sätt.

– Huruvida tjänsten ”utveckling av nyttjandekoncept”och ”finansiella tjänster” är av liknande slag

68 Sökandebolaget har gjort gällande att tjänsten ”utveckling av nyttjandekoncept”har en lika nära anknytning till ”finansiella tjänster” som den har till ”tjänster tillhandahållna av en byggherre”. Enligt sökandebolaget är nämligen exploatering och förvaltning av fastigheter två aspekter av samma verksamhet, vilka båda skapar behov av finansiell rådgivning och finansieringslösningar. Sökandebolaget har därför nöjt sig med att hänvisa till de argument som bolaget framfört avseende tjänsteslagslikheten när det gäller tjänster tillhandahållna av en byggherre och ”finansiella tjänster”.

69 Eftersom sistnämnda argument redan har underkänts i punkterna 45–67 ovan, kan tribunalen, i avsaknad av specifika argument avseende tjänsten ”utveckling av nyttjandekoncept”, inte annat än konstatera att sökandebolaget inte har visat att överklagandenämnden gjorde fel när den fann att denna tjänst inte är av liknande slag som de finansiella tjänster som omfattas av sökandebolagets äldre varumärken.

70 Mot denna bakgrund konstaterar tribunalen att överklagandenämnden inte gjorde fel när den fann att de tjänster som omfattas av sökandebolagets äldre varumärken inte är av liknande slag som de tjänster som avses i ansökan om registrering av varumärket AGRI.CAPITAL.

De äldre varumärkenas särskiljningsförmåga och likheten mellan de motstående kännetecknen

71 I det angripna beslutet slog överklagandenämnen fast att ett av kriterierna för tillämpning av artikel 8.1 b i förordning nr 207/2009, det vill säga att det ska vara fråga om tjänster av liknande slag, inte var uppfyllt och att det därmed inte finns risk för förväxling. Överklagandenämnden prövade härvid inte huruvida de äldre varumärkena har särskiljningsförmåga eller huruvida de motstående kännetecknen liknar varandra.

72 Sökandebolaget har gjort gällande att skillnaden mellan de tjänster som omfattas av det sökta varumärket och de som omfattas av de äldre varumärkena till fullo kompenseras, vid en helhetsbedömning, av att varumärkena är mycket lika varandra i visuellt hänseende och att de är identiska i fonetiskt hänseende. I motsats till vad överklagandenämnden har angett, finns det således, enligt sökandebolaget, risk för förväxling mellan de motstående varumärkena i den mening som avses i artikel 8.1 b i förordning nr 207/2009.

73 Harmoniseringsbyrån och intervenienten har bestritt sökandebolagets argument.

74 I denna del finner tribunalen det tillräckligt att nämna att risken för att allmänheten förväxlar varumärkena inom det område där det äldre varumärket är skyddat, ska bedömas utifrån kumulativa förutsättningar, det vill säga att de motstående varumärkena är identiska eller liknar varandra och att de varor och tjänster som omfattas av respektive varumärke är identiska eller av liknande slag. Detta framgår, såsom nämnts i punkt 24 ovan, av artikel 8.1 b i förordning nr 207/2009.

75 I motsats till vad sökandebolaget har hävdat, kan det faktum att de tjänster som omfattas av sökandebolagets äldre varumärken och de som avses i ansökan om registrering av varumärket AGRI.CAPITAL inte är av liknande slag, vilket tribunalen konstaterat i punkt 70 ovan, vid bedömningen av risken för förväxling inte kompenseras av att de motstående varumärkena liknar varandra, även om det är fråga om en hög varumärkeslikhet (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 9 mars 2007, Alecansan/harmoniseringsbyrån, C-196/06 P, EU:C:2007:159, punkterna 24–26).

76 Med hänsyn till vad som ovan anförts, finner tribunalen att överklagandenämnden inte gjorde fel när den, mot bakgrund av att de tjänster som omfattas av de motstående varumärkena inte är av liknande slag, slog fast att ett av kriterierna för tillämpning av artikel 8.1 b i förordning nr 207/2009 inte var uppfyllt och att det därmed inte finns någon risk för förväxling mellan dessa varumärken.

77 Härav följer att talan inte kan vinna bifall såvitt avser sökandebolagets enda grund. Talan ska därmed ogillas.

Rättegångskostnader

78 Enligt artikel 87.2 i tribunalens rättegångsregler ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Harmoniseringsbyrån och intervenienten har yrkat att sökandebolaget ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökandebolaget har tappat målet, ska harmoniseringsbyråns och intervenientens yrkanden bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (åttonde avdelningen)

följande:

1) Talan ogillas.

2) AgriCapital Corp. ska ersätta rättegångskostnaderna.

Gratsias Kancheva Wetter

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 10 juni 2015.

Underskrifter